

Lackfi János

Néznek a borjűszeműkkel

Uram Jézus, irgalmazz, bűnből műnket kimentsél, Zsoffa néném imakönyve mindig a párnám alatt, nehezen olvasom, de mindig csak egy kicsit kell, mondta Zsoffa néném, mint a mézből, csak egy kiskanállal, a mi Uruk idessige mint a lépesmész, szájamban forgatom, nyelvemen olvadozik, tényleg olyan, mint a gumicukor, mint a savanyúcukor, amit behoz nekem a Zsoffa néném, és elszopogatom súlyozás előtt, akkor segít, érzem, ahogy az ereje belém épül, ahogy feszül bennem az energia, fel-le, fel-le, ha meg kimegyünk az udvarra, futok, mint a Rocky, bal-jobb, bal-jobb, fejem felett az ég, jó dolgom van itt, csak rossz a kaja.

Meg nem szeretem, hogy mindenbe beleturkálnak, az elején az egyik okos eltűntette a párnám alól a Zsoffa néném imakönyvét, és az nem jó, mert az odavaló, mindig kivészem, elolvasok egy mondatot, te drága kigyelmed, mint élő víznek forrása, nyammogok rajta kicsit, forrása, forrása, érzem, hogy előtör bennem, ahogy a csapot nyitom ki, srrr, srr, folyik és árad, szépen megtölt, és elkezdek fekvőtámaszozni, tizenhárom-tizennégy, huszonhét-huszonnyolc, ötveneg-ötvenkettő, és eltölt az erő, feltör az élő víz, csurom víz vagyok, bennem Isten lépesméze.

Senki nem akarta megmondani, hova lett, haggyál, hülyegyerek, milyen imakönyv, tudod, hol vagy te, baszod? Nem egy kurva templomban, öcsém, ez itt a bőri, és ha nem hanyagolsz, pöcsfej, akkor nagyon sürgősen széjjelváglak, mert idegesít a mocskos pófád, meg fogyi is vagy, idegesítenek a fogyik, néznek a borjűszeműkkel, besokallok tőle, megizzadok tőle, a hátamon futkározik a hideg, hogy mit néznek annyira, mintha látnának valami más is, mint amit látni lehet, bőrküütést kapok tőlük, érted?

Mondtam neki, akkor te nem láttad, hova lett a Zsoffa néném imakönyve, ugye?

Mondta nekem, nem, baszod, nem láttam, de most már elnyomlak, mint egy csikket, kis köcsög. Hangosan kiabált a fülembé, és nem szeretem, ha hangosan kiabálnak a fülembé, túl hangos, túl hangos, mondtam neki, ez nem lesz jó, a hangosságából baj lesz, ez nem jó, nem szeretem, légy szíves. Mire ő meg még hangosabban, hogy ez nem kívánságműsor, geca, ledarállak, mint a szart, én tizenöt évre vagyok itt, engem nem érdekel, ha miattad kapok még tízet, úgysis megőrülök itt benn, vagy elvágom a saját nyakam, mert ezt nem lehet kibírni, érted? Nem lehet kibírni.

Ezt ismételtette, nem lehet kibírni, nem lehet kibírni...

Tetszett nekem, én is ismételttem vele, nem lehet kibírni, köcsög, nem lehet kibírni, mosolyogtam, mert ez tetszett, olyan volt, mint egy szép imádság Zsoffa néném imakönyvéből, szerelmednek hevessígít, édes Jézus, nem lehet kibírni, nem lehet kibírni... Nagyon közel jött hozzám az ember, annál is közelebb, még közelebb, túl közel, a közelnél is közelebb, nem lehetett kibírni, ha még egy kicsit közelebb jött volna, akkor már tényleg nem tudtam volna, hogy melyik ő és melyik én, zavart, hogy összekeveredünk, nem akartam vele összekeveredni, mert fröcskölt a nyála, rám fröcskölt a kiabálástól, és a szaga is bűdös volt neki. Van ilyen, hogy valaki bűdös, engem zavar, lehet, hogy az én szagom meg másnak bűdös, ezt nem tudom, de engem az ő szaga zavart.

Mondtam neki udvariasan, mert Zsoffa néném, ha bejön, sírva kérlel, legyek nagyon kedves, legyek udvarias, vigyem el az Úrjézus kedvességének virágát ezekhez a szegény emberekhez, ezekhez a durvalelkű emberekhez, ezekhez a megnyomorított emberekhez, hogy az ő fáradt lelkük is kivirágozzon. Úgyhogy mondtam ennek a virágnak kedvesen, hogy ne hajoljon belém annyira, mert zavar a nyála és zavar a szaga, nem túl jóillatú áldozat, nem olyan, mint az Úr oltárán az igaz ember felajánlása.

Akkor az a szegény ember, az a szegény virág nagyon gyomorba ütött, annyira, hogy a bűdös arca szétkenődött előttem, először világosat láttam, aztán sötétet láttam, aztán olyat, mint mikor vége a filmnek, és másznak a zsiszikek a képen, azt hittem, hogy elmászik előlem a világ, elviszik a zsiszikek, de aztán újra láttam az arcát, ahogy az arcomba ordítózik, túl hangos, túl hangos, de nincsen hangja. Aztán a hangja is visszajött, mint amikor feltekerik a tévét, az öklét nyomta az arcomba. És akkor láttam Rockyt, rám nézett, tekintete, mint az égő tűzláng, hangja, mint a nagy vizeknek zúgása, és nem tudom, mi történt, a kezem magától megmozdult, bal-jobb, bal-jobb, ragadjon az ütem, mondta mindig az edzőbá. Nem bal, aztán jobb, bal, aztán jobb. Hanem baljobb, baljobb. Egyik a másikra ragadva, mint a futkosó bogarak a kertben, páرزottak, röhögött rajtuk Pesta bátyám, és elnyomta rajtuk a csikkjét, na, szép halálotok lesz, kufircolás közben megmurdelni, az az igazi, én is így szeretnék, csak ezt a szentfazék nagyanyádat tenném el már láb alól, olyan szabadság lenne itt, kanmuri, nem igaz, kistökös?

Azt mondták, nem az volt a baj, hogy úgy csináltam, mint Rocky, bal-jobb, bal-jobb, hanem hogy nálam volt a két súlyzó, mert éppen gyúrtam, és a kezemben felejtettem a súlyzókat, és ahogy kivilágosodott előttem az ordító ember, az ordító virágszál arca újra, ahogy rájöttem, hogy megütött, és most ütnöm kell, akkor nálam volt az a két súlyzó, amikkel csak gyúrni akartam. Jobb-bal, jobb-bal. Mint Rocky. Egyszerre nagyon kiugrottak a szemei, mintha le akarnának potyogni a földre, rémisztően nézett ki, mondtam neki, ember, megijesztesz, ne legyen ilyen arcod, ne legyen, légy szí, azonnal csináld vissza, inkább ordítsál, inkább ki fogom bírni, most már kibírom. Mert ordítani közben elfelejtett, pedig annak akkor jobban örültem volna. És a szaga is még bűdösebb lett, nem tudom, honnan szedett hirtelen még bűdösebb szagot, víz fröcsögött végig az arcán, folyt, mint egy patak, olyan az ember, mondom néktek, mint a padlatra kiloccsant víz, holnapra többé híre sincsen, a föld is elfelejti, amilyen állt.

Hátraesett, és a szájából habos vért kezdett köpni, én meg álltam ott a súlyzókkal, és azt mondtam, ne essél el, ember, nem akarom, hogy elessél, Pesta bátyám is elesett, beleesett az üvegbe, azt sem akartam, az a három srác is elesett, és kilátszott a fejük meztelen fehér bélése, azt sem akartam, nem akarom, hogy elessen mindenki, csak sajnos volt a kezemben két túl nehéz súly, bal-jobb, bal-jobb, mint Rocky, pedig csak erősödni akartam, de attól nem leszek erősebb, ha mindenki elesik, és úgy néz, mintha ki akarna potyogni a szeme. Nem akarom, hogy az emberek szeme kipotyogjon, ne fityegj, mint apád fasza, téged is elvisz a kasza, hehe, mondta Pesta bátyám, és őt is elvitte a kasza.

Körülöttem menekült mindenki, elkezdtek ordítózni, ezt nem szeretem, ez nem jó, nem bírom az ordítózást, felidegesít, rám ugrott két börtönőr, kitekerték a kezemből a súlyzókat, az nem jó, mert nem tudok erősödni, a földre fektettek, megbilincseltek,

a hátamra térdeltek. Idegesített a szaguk, ezért felálltam, ők meg lerepültek a hátamról. Csak álltam, a kezem hátra bilincselve, jött még két ór, négyen betaszígtak egy cellába, mondtam, ez nem az én cellám, nem az én takaróm, a párna alatt sincsen ott a Zsoffa néném imakönyve. Egyfolytában vertem a vasajtót, és kiabáltam, hogy ez nem az én helyem, hiányzik a megfeszített Jézus Krisztus, amit én rajzoltam, meg az imakönyv és a cuccaim, a fotó az otthoni házról meg az én Kisbékámról, adják vissza, mind az enyém, mocskos tolvajok. Egész éjszaka dörömböltem, odakintről hallottam a többiek mérges üvöltését, hogy kussoljak be, a kurva anyámat, Pesta bátyám is azt mondta, az anyám dögös egy kurva, de nem szerettem, ha ezt mondták rá, nem tudtam, mi az, csak azt tudtam, hogy nem jó, és nem akartam, hogy nemjót mondjanak rá. Dörömböltem, már bedagadt az öklöm, de nem tehettem róla, nem az volt az én cellám, és nem adták vissza a dolgaimat, így nem bírtam, egyszerűen nem bírtam tovább, muszáj volt az ajtót döngetni és kiabálni. A nagy vasajtó döngése olyan volt, mint a zene, dumm, dumm, dumm, dumm, jól esett, a fülem zsibbadt tőle, és mikor már véresre vertem az öklömet, és alig éreztem az ütéseket, megjöttek mérgesen az örök, gumibottal összeverték, és hozták a takarómat meg a Jézusomat meg az imakönyvet meg a fényképeimet.

Akkor ez mégiscsak az én szobám, nagyon jól aludtam, pedig direkt nem kapcsolták le a lámpát büntetésből, fejemre húztam a takarómat, bekuckóztam, mint odahaza, Zsoffa néninél, amikor még este hallani lehetett a varrógépének a hangját, takada, takada, nekem varrta a melegítőt, takada, takada, Pesta bátyámnak is, de ő nem valami kedvesen fogadta, inkább bújnék jó meleg bulába, mint a vénasszony gönceibe, érted-e, tökikém, kacsintott rám, de nem értettem. Isten irgalmazzon a lelkednek, te kénköves vén bakkecske, vetett keresztet Zsoffa néném, ha illet hallasz, kicsim, magadban tedd hozzá mindig, engesztelísül a káromlókért, édességes Jézusom, hallgatni fogok szent víred által, valahányszor ártatlanul vádolnak gonosz elleneim. Jó volt az egyedüli szoba, senki nem jött közel, senki nem mászott az arcomba annyira, hogy összekeveredjen a levegő, amit szuszogunk, szuszoghattam egyedül, megtölthettem a szobát szuszogással, imával és fekvőtámasszal, fel-le, mint Rocky, a te kegyelmed szálljon le rám, Uram, mint mennyei harmat, fel-le, éreztem az izmaimban, ahogy erősödöm, nyugodt gyerek vagyok, de ha felbosszantanak, nem állok jót magamért.

Az ebédlőben külön ülök, és már nem dobálnak kenyeret meg koszt meg köveket a levesembe, és nem borítják az ölembe, és ez jó, mindenki úgy csinál, mintha láthatatlan lennék, és ez jó, az Isten is láthatatlan, mi az ő gyerekei vagyunk, a misékre megbilincselve vittek, csukták-nyitották az ajtót, csukták-nyitották, emberek zörögtek nekünk a rácsokon, menjetek csak imádkozni, seggfejek, azt hiszitek, a kibaszott Istenetek segíteni fog, hát lófaszt, ordítoztak, igazából ezt már megszoktam, mondj értük egy imát, a viráglelkű, szegény emberekért, mondja mindig Zsoffa néném, ha bejön, miközben visznek hátracsavart kézzel, mondom magamban, jöjj, Uram, töltsd el a te Szentlelkeddel ezeknek a virágillatos lelkű nyomorultaknak a szívét, csírázzon ki az öröm bennük, ámen. Jobb-bal, jobb-bal, döng a talpam, mint Rockyé, mindig kivisznek az udvarra, büntetésből ott sincs senki, de futhatok körbe-körbe, míg az Isten jele, a háromszög át nem izzad a pólómon, a szemembe csurog az izzadság, csípi, nem olyan, mint esőben futni, esőben futni a legjobb, de azért jó így is, shu, shu, jobb-bal, öklömmel csapdosom a levegőt, a levegő nem üt vissza.

Miséen ministrálok, tudom, mikor kell csengetni, térdelni, felállni, énekelek, az ének hintájába ülök és kilendülök, egész magasan, a plafonhoz közel, íme az Isten báránya, ki elveszi a világ bűneit, szembenéz velem több száz tonna bűn, egész délután önthetnék lefelé teherautókról, maradna bűn akkor is, kábszerárus, gyilkos, rabló, tolvaj, garázda, azt mondják rájuk, pedig lehet, hogy csak valami azt mondta nekik legbelül, ütni kell, és a kezükben volt egy féltengely vagy egy súlyzó. Tolókocsiban betolják a hátsó sorba azt a virágfejű szegény embert, aki túl hangosan ordított velem, nem lehetett bírni, és gyomorba kapott, azt se lehetett bírni, és véletlenül kezemben maradtak a súlyzók, és mikor elesett, a szemei ki akartak gurulni. Most a szája egyik oldalon olyan, mint egy leszakadt zseb, és a két szeme úgy néz ki, mintha még mindig el akarna gurulni, de Zsoffa néném visszavarrta volna, hogy mégse potyoghassanak ki. Sajnálom, hogy megütöttem, nem akartam bántani, de sokkal nyugodtabbnak néz ki most, nem olyan zajos már, és ez jó, mert ha túl sok a zaj, az ijesztő, és ha megijedek, túl gyorsan lendül az öklöm, mert olyan vagyok, mint Rocky, bal-jobb, bal-jobb.

Szoktam nézni a Kisbéka fényképét, a mi hintánkban ül, Pesta bá fotózta le, azt mondta, egészen csöcsösödöl már, Békácska, ideje megtanulnod lovagolni, gyí, paci, gyí, paci, majd megdőf a Laci, hihi, szívott bele a cigarettájába Pesta bá, aki már soha nem cigizik, a temetőben semmi lehetősége nincs rá, ami nem baj, mert Zsoffa néném szerint nem egészséges. Persze halottnak lenni sem egészséges, eddig egyedül Jézus jött vissza a halottak közül, szálla alá poklokra, halál, halál, hol a te fullánkod!? Nekem a börtön nagyon egészséges, tudok vigyázni az erőmre, békén hagynak, nem veszik el Zsoffa néném imakönyvét, mindig piciket harapok az Úrjézus bölcsességéből, mert nem vagyok észkombájn, és ez nem biztos, hogy rossz, mert a sok okostojás könnyen bajba keveredik, én meg kerülöm a bajt, még ha a baj nem is mindig kerül engem, jobb-bal, úgy futok, úgy ütök, mint Rocky.

Gergely atya leült velem, komolyan el kell beszélgetnünk, azt mondta. Isten arra hív, hogy próbáljak meg kibékülni azzal a három családdal, akiket megbántottam, amikor azzal a féltengellyel túlságosan rendbe tettem azokat a fiúkat, akik nem féltek semmitől, még a kocsijukra is ki volt írva, hogy NO FEAR, ez angolul van. Ketten a temetőbe költöztek, ahová a Pesta bátyám is, egy pedig lebénulva fekszik odahaza, ápolják a szülei, a tesója sántikál. Kéne levelet írni a három családnak, tudja Gergely atya, hogy lassan megy az írás, hogy nekem a szívem az erősségem, nem az írásom, mondja mindig Zsoffa néném, és a szívem tényleg nagyon dobog futás meg súlyozás közben, de írás közben csak izzadok, szívem meg mintha nem is lenne. A muszklím is az erősségem, megmutattam vigyorogva Gergely atyának, hogy recseg a rabruha, ha befeszítek rendesen. Amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős, mondja Gergely atya, a túl nagy erő bajba kever, de ismertem olyat is, aki a gyengesége miatt került bajba folyton. Kérjek bocsánatot levélben, írjam le, hogy nem akartam fájdalmat okozni, és hogy sajnálom azt a négy fiatalembert, akik még élhettek volna, családjuk lehetne, gyerekeik. Nem néztek ki apukafélének, bántották az én Kisbékámat, meggyötörték, összetörték, gyöngye csontját ropogtatták, Uram, Jézus, irgalmazzá, nem írok én azoknak semmit.

Kár, hogy nem, nagy kár, hogy nem, a megbocsátatlanság csak rosszat szül, terjed tovább, mint a járvány, egyre több áldozatot szed, és beteríti a kerek nagyvilágot.

Nincs hét, hogy Zsoffa néném házának ablakát be ne dobnák kővel, vasdarabokkal. Felgyújtották a budiját, és leveleket kap, hogy benne fog égni a házában, a tyúkjait kibelezve felakasztották az ajtójára, a vért szétkenték a kerti úton, a kiskertjében a zöldséget széttaposták, a kutyáját megmérgezték, az élete tarthatatlan. Gondolkodik el rajta, mondta Gergely atya, az igazi sportember képes kinyújtani a barátság jobbját az ellenfele felé. Urunk Jézus a kereszten égre emeltre szent tekintetét, és sóhajtván kérte, Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mint cselekszenek.

Próbáltam az atya kedvéért, kaptam ceruzát és papírt, mert a toll már túl veszeléses, de hiába kezdem el mindig békésen, hogy KEDVES CSALAD, NEMAKARTAM SEMIROSZTAT, CSAK TUL NEHEZ VOLT A FEL TEGELY A KEZEMBEN, AMIKOR AZT A ROHADT ALLATOT, AKI AZ ÉN KISBÉKÁMOT MEGYALÁZTA, MA IS FEJBE CSAPNÁM, HOGY A HIGLEVE JOJJÓN KI A FEJENEK, JAJ, URAM IRGALMAZ...

Mindig elkanyarodott a levél, és másfelé ment, mint amerre szerettem volna, mint amerre Gergely atya mondta, mint amivel Zsoffa nénémnek a tyúkjait és a kutyáját és a házát meg lehetett volna menteni... NE HARAGUGY, TI GYALAZATOS ROHADEKOK, DÖGOLJETEKMEG, KRIZTUS KEGYELMEZ... Nem nekem való a levélírás, azt hiszem, Kisbékának is elkezdtem sokszor, hogy ott látom a csupa pöttyös, csupa virágos, csupa szirmos udvarunkon hintázni, és nagyon sokszor álmomban én is ott hintázok vele, és akkor ő azt mondja rám, hülye vagyok meg barom, meg semmi sincs a fejemben, csak káposztalé, és ha kiöntik, lehet levest főzni belőle, de ez is tetszik nekem, és kedvem lenne a kicsi, törékeny testét felkapni, mindentől megvédeni, kiszurkálni a NO FEAR felírású kocsikerekeit, hogy ne tudjon indulni, az ajtókat behegeszteni Pesta bá forrasztójával, hogy Kisbéka ne tudjon beülni. Álmomban sokszor futok, mint a Rocky, jobb-bal, jobb-bal, és mint egy babát, viszem Kisbékát az ölemben magammal, bebugyolálva a börtöntakarómba, megyek, és ha eső jön, az sem esik rá, mert a takaró megvédi, és hiába fűtyülnek meg kiabálnak utánam az utcán, csak futok, mint a Rocky, úgy sem értek utol, nyavalyások, én leszek a leggyorsabb, a legerősebb, bal-jobb, bal-jobb.

Gergely atya megérti, hogy nem megy a levélírás, azért biztat, és reméli, egy napon sikerülni fog, csak sose adjam fel. Higgyem el, az Úr munkálkodik a szívemben akkor is, ha nem érzem. Olyan ez, mint mikor a földműves már elvetette a magvakat, nem csinál semmit, de az Úr korai meg kései esőt is ad, elporlasztja a göröngyöket, és a mélyben kifejti titokzatos munkáját.

És imádkozzam sokat az én Kisbékáért, mert babát vár. Talán a családi pótlék miatt megtartja, de fél, hogy a részeges szülei elszedik tőle a pénzt. Lehet, hogy elveteti, hiszen apja sem lenne a kicsinek. Vagyis túl sok apja lenne, pontosan négy, nem lehet tudni, melyik tehet róla, abból a négyből is csak kettő van életben úgy-ahogy.